

Kurssi lähenee loppua. Olen yksi neljästä niin kutsutuista kakkosvuoden opiskelijoista, eli me neljä olimme viime vuoden kurssillakin. Asuimme myös talven Peltolassa, parin muun lisäksi, ja yksi asui ja asuttaa Rumolaa edelleen.

Keväästä asti me entiset Peltolalaiset olemme asuneet keskenään vuokraamassamme kiinteistössä Rasimäen kylällä, noin parin kilometrin päässä Peltolasta. Palaan täältä kaupunkiin, väliaikaisesti ainakin. Se on kummittelut syksyn syvetessä ja kurssin lopun lähentyessä.

Muutos tuntuu rehellisesti sanottuna mullistavalta, niin kuin se oli tänne tullessakin. Olen pohtinut viime aikoina sitä, kuka olen sitten taas kaupungissa, mikä roolini siellä on. Kun muistelen aikaa kaupungissa ennen tänne tuloa, olo oli pakeneva. Etsin jotain tällaista, paikkaa, oppia, kokemusta ja yhteisöllisyyttä. Täällä olo on antanut sitä, mitä etsinkin, ja myös sellaista merkityksellistä, mitä en ehkä ollut tajunnutkaan tarvitsevani.

Kauneinta täällä on ollut kokemus siitä, että tanssii osana suurempaa, yhtenäistä ja silti monenkirjavaa organismia, joka rakentaa yhdessä itseään, muuta elollista ja elotonta kunnioittaen, ja siitä oppien ja todeten, että ehkä näin ihmisen roolissa on hyvä elää. Että tämä on ihmisen kokoiselle ja elämän mittaiselle olenolle hyvä tapa toimia, suhteessa muihin olentoihin ja ei-olentoihin.

Kun pian palaan, jotenkin irrallisen, sirpaloituneen ja epäorgaanisen tuntuiseen kokonaisuuteen kaupungissa, kohdattavana tuntuu olevan ehkä vielä suurempi mörkö kuin se, mitä alunperin pakenin. Se on kasvanut todelliseen kokoonsa ja mittaansa, näkyväksi ja tuntuiseksi, ei enää vain kummittelevaksi. Siksi se on ehkä aikakin kohdata.

Se mitä olin aikaisemmin havainnoinut ja tunnustellut kaupungin ja yhteiskunnan elossa ja toiminnassa, tuntuu nyt tuskallisen kirkkaalta. Tosin, olen koittanut pohtia tilannetta myös valoisasti, muutenkin kuin tuskallisen kirkkauden sokaisemana.

Näen kaupungissa myös mahdollisuuksia, erilaisten taitojen oppimisten ja toteuttamisten suhteen. Kaupunki on myös keskittymä kaikenlaisille yhteyksille, ja kiinnostaa tutkia, miten eri silmin tämän kokemuksen jälkeen kaupunkielostakin voi löytää sitä mikä on merkityksellistä, toivon mukaan tarkemmalla katseella.

Ylipäättään tuntuu kiitolliselta, että on näin mielenkiintoisella matkalla. Hetkittäin saattaa iskeä jokin pohjaton epätoivo tulevan suhteen, kun kaikki on niin irrallista ja epäselvää. Eikä tiedä mihin juuriaan kurkottaa, tai että niitä onko juuria vielä muodostunutkaan. Hapuileeko vain hennoilla ituversoillaan, tarttuakseen johonkin, eikä tiedä etsivänsä tyhjyyden seinämiä.

Mutta jossain vielä kauempana tulevaisuudessa siintää jokin utuisen valoisa toiveikkuus, joka ehkä odottaa toteutuakseen kärsivällisyyttä. Kaikki on vasta alussa. Maaperä on vähitellen muodostunut hedelmälliseksi, kaiken kasautuneen kuolleen elon maaduttua.

Ehkä tässäkin on nyt aika järjestää asiat mittasuhteet mielessä pitäen, niiden kokemusten kautta, joita on täällä oppinut. Niinkuin on mörkökin kasvanut todelliseen mittaansa, on myös hiljalleen se jokin kasvanut ja kasvattanut juuriaan, vaikkei niiden olemassaoloon osaisi aina uskoakaan. Maan alla ne kuitenkin lymyävät, valmiina puskemaan versoja niin, että möröt kompastuvat ja kompostoituvat ravinteiksi.

On oltava kärsivällinen sille, että ehkä jossain kohtaa täältä nousee, yhdessä. Sitä ennen on aikaa ravita maaperää, ja jatkaa kuolemista ja eloa.

